

JOONA LINNA -DEKKARI

TAMMI

KEPLER

HÄMÄHÄKKI

Julma, pirullinen – ja piinaavan viihdyttävä

Lars Kepler

JOONA LINNA -SARJASSA AIEMMIN ILMESTYNEET:

Hypnotisoija (2010)

Paganini ja paholainen (2011)

Tulitodistaja (2012)

Nukkumatti (2013)

Vainooja (2015)

Kaniininmetsästäjä (2017)

Lazarus (2018)

Peilimies (2020)

Playground (2016)

LARS KEPLER

HÄMÄHÄKKI

RIKOSROMAANI

Suomentaneet Terhi Vartia ja Antti Saarilahti

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos **Spindeln** ilmestyi 2022.

Copyright © Lars Kepler 2022

Published in the Finnish language by arrangement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Terhi Vartia, Antti Saarilahti ja Tammi, 2022

Luvussa 40 on lainaus Europen kappaleesta "Walk the Earth" albumilta *Walk the Earth*.

Sanat ja sävellys: Joey Tempest, Dave Cobb, Mic Michaeli, Aaron Raitiere.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4335-1

Lars Kepler haluaa varoittaa, että tietyt *Lazaruksen* tapahtumat ja *Nukkumatin* yksityiskohdat paljastuvat *Hämähäkissä*.

Ruotsissa eli aikoinaan sarjamurhaaja nimeltä Jurek Walter. Hän päihitti kaikki muut murhaajat Pohjois-Euroopassa sekä julmuudessa että uhrien lukumäärässä.

Lopulta komisario Joonna Linna sai pysäytettyä hänet.

Joonna ei usko myötäsyttyiseen eikä metafyyssiseen pahuuteen vaan on pikemminkin sitä mieltä, että vuosien myötä Jurek menetti sen osan sielustaan, joka antaa ihmiselle mahdollisuuden olla inhimillinen.

Harva edes tiesi Jurekin olemassaolosta, mutta enemmistö heistä varmasti sanoisi, että ilman häntä maailma on parempi paikka.

Vaikka Jurek Walter on jo kuollut, mikään ei silti katoa maailmasta lopullisesti kuin sitä ei koskaan olisi ollutkaan. Moni asia voi vaihtaa paikkaa, ja kun jokin lakkaa olemasta, se jättää jälkeensä vaarallisen tyhjiön, joka pian tavalla tai toisella täyttyy.

Margot Silverman kuulee kavioiden tömähähtelyn, kun hevonen laukkaa valaistulla ratsastuspolulla.

Taivas on tumma ja elokuinen sää kolea.

Metsä vilahtelee sivuilla, se pimenee ja katoaa kokonaan, kunnes seuraava lyhtypylväs taas valaisee tienoon.

Margot on Ruotsin keskusrikospoliisin päällikkö ja hän käy ratsastamassa Värmdössä neljästi viikossa, jotta saa tyhjennettyä päänsä ajatuksista ja voi ikään kuin löytää itsensä uudestaan. Vauhti saa sykkeen nousemaan.

Hevonen kiittää kapealla polulla.

Maisema vilahtelee ohi kuin välähdyksinä: kaatuneiden puiden juurakkoja, vesakoituneita tilusten rajoja ja tiepuomin päälle unohnutun märkä t-paita, jonka rinnassa on hymiö.

Margot nojautuu eteenpäin ja tuntee viiman silmissään ja suussa.

Hevosesta tulee laukatessa epäsymmetrinen, kun koko ajan joko vasen tai oikea puoli liikkuu edellä.

Joka kolmannella askeleella oikea etujalka puskee voimakkaasti ja kontakti maanpintaan katoaa.

Nuo sekunnit painottomuudessa tuntuvat ihanasti alavatsassa.

Catullus on ruotsalainen lämminverinen ruuna, jolla on pitkät jalat ja vahva niska. Margotin ei tarvitse kuin siirtää ulkopohjetta taakse ja työntää lantiota hieman eteenpäin saadakseen hevosen laukkaan.

Margotin letti pomppii selkää vasten.

Metsäkauris jolkottaa aukion poikki niin että saniaiset heilahtelevat.

Polun loppupäässä valot eivät toimi, joten Margot ei enää erota maaston muotoja. Hän sulkee silmänsä luottaen hevosen hämäränäköön ja antaa sen kuljettaa häntä täydellisen keinuvin liikkein.

Kun hän sitten avaa silmät, puiden lomasta kajastavat jo tallin valot, ja hän vaihtaa kevyeen raviin.

Tunnin intervalliharjoittelun jälkeen ylävartalo on hiessä ja reidet maitohapoilla.

Hän ratsastaa käyntiä portista ja laskeutuu satulasta.

Kello on pian yksitoista, eikä parkkipaikalla näy muita autoja kuin Margotin hopeanharmaa Citroën.

Hän lähtee taluttamaan hevosta tallille pimeyden halki. Suitset kilisevät ja kaviot kumisevat kuivassa, tallotussa ruohikossa.

Seinän läpi kantautuu teräviä tömähdyksiä jostain pilttuusta.

Catullus pysähtyy äkisti, nostaa päätään ja vetäytyy hieman taaksepäin.

– Mitä nyt? Margot kysyy ja vilkaisee pimeyteen kohti nokkos-
ten keskellä seisovaa traktoria.

Hevonen korskuu peloissaan. Margot silittää sen kaulaa ja yrit-
tää saada sen jatkamaan tallin ovelle, mutta se ei suostu.

– Poika hei, mikä hätänä?

Hevonen vavahtaa ja kääntyy sitten jyrkästi sivuttain kuin olisi
pillastumaisillaan.

– Hei hei hei, Margot toppuuttee.

Margot pitelee ohjaksista ja taluttaa hevosta päättäväisesti
puoliympyrässä korkean heinikon halki tallin edustan hietikolle.

Julkisivun kolme valaisinta luovat ympäristöönsä yhtä monta
terävää varjoa.

Catullus puhkuu ja painaa päänsä.

Margot katselee pimeyteen ja värähtää, vaikkei siellä näy mitään.

Hän riisuu kypärän vasta kun he ovat päässeet valaistuun tal-
liin. Nenänpää punoittaa, ja vaalea letti riippuu painavana takin
tikkikangasta vasten. Ratsastushousut ovat likaiset korkeavartisten
saappaiden yläpuolelta.

Tallissa haisee heinä ja lanta.

Hevoset seisovat ääneti pilttuissaan.

Hän ohjaa Catulluksen käytävää pitkin pesupaikalle, riisuu satulan ja ripustaa sen lämmitettyyn satulahuoneeseen.

Seinältä kuuluu jalustimien kilahtelua.

Seuraavaksi Margot aikoo pestä Catulluksen, levittää loimen sen selkään, ruokkia sen pilttuussa, antaa sille vähän suolaa, sammuttaa valot ja lähteä kotiin.

Hän tunnustelee taskua varmistaakseen, ettei ole pudottanut isän vanhaa hopeista taskumattia. Hän säilyttää siinä käsidesiä, ei suinkaan siksi että se olisi käytännöllistä vaan koska taskumatti tuo hänelle onnea ja koska sen sisältö tuntuu hyvältä vitsiltä.

Ulko-ovi kitisee.

Yhtäkkiä Margotia puistattaa. Hän palaa käytävään ja katsoo ovelle päin.

Catullus polkee jalkaa pesupaikalla. Letkusta tipahtelee vettä, ja tumma noro valuu hikiviilan ohi lattiakaivoon.

Joku hevosista tallin perällä korskahtaa. Kaviot tömistävät vasten lattiaa. Seinän sähkökaapista kuuluu surinaa.

– Onko täällä joku? Margot kysyy.

Liikkumatta ja henkeään pidättäen hän tuijottaa ovea ja pimeyttä ikkunan takana ennen kuin kääntyy taas Catulluksen puoleen.

Kattolampun valo heijastuu sen tummasta silmästä.

Hetken epäröityään Margot ottaa puhelimen esiin ja soittaa kotiin Johannalle. Kun tämä ei vastaa, ahdistus alkaa kaihertaa vatsanpohjassa. Margotista on tuntunut jo pari viikkoa siltä kuin joku tarkkailisi häntä, ja hän on ihmetelleyt, voisiko poliisirikos-tutkintayksikkö tai Säpo jostain syystä pitää häntä silmällä. Hän ei suinkaan ole vainoharhainen, mutta muutama anonyymi puhelinsoitto ja kadonneet korvakorut ovat saaneet hänet miettimään, olisiko hän tai Johanna voinut peräti saada kannoilleen stalkkerin.

Margot yrittää soittaa Johannalle uudestaan, ja hälytysäännet kuuluvat mutta vajoavat kuin painot syvään veteen. Juuri ennen kuin puhelu menee vastaajaan, linjan toisesta päästä kuuluu ratinaa.

- Lämpimärkä ja alasti, vastaa Johanna.
- Miten osaankin aina soittaa juuri kun olet suihkussa? Margot kysyy hymyillen.
- Odota, laitan sinut kaiuttimeen...
- Kuuluu taas ratinaa, ja sitten äänimaisema muuttuu. Margot ehtii ajatella, että todennäköisesti Johanna seisoo alastomana keskellä valaistua makuuhuonetta, jonne näkee suoraan pihalta.
- Huhuu?
- Kuivaan itseäni, Johanna sanoo. – Oletko jo matkalla kotiin?
- Pitää vain huuhtaista hevonen.
- Aja varovasti.
- Margot kuulee, miten Johanna kuivaa itseään pyyhkeellä heidän juttellessaan.
- Pane verhot kiinni ja tarkista, että ovi on lukossa.
- Tämähän on kuin *Screamista*, Johanna sanoo. – Oikeasti oletkin pihalla kyttäämässä minua ja ehdit sisään juuri ennen kuin lukitsen oven.
- Ei naurata.
- Selvä, rouva päällikkö.
- Enkä edes halua olla päällikkö, en ole hyvä siinä hommassa, pärjäsin paljon paremmin komisariona, vaikka saatoinkin olla vähän turhan itsevarma, mutta päällikkönä...
- Lopeta nyt, Johanna keskeyttää. – Saat aina olla minun päällikköni.
- Vau, Margot nauraa piristyen hieman.
- Vetonaru kilisee patteria vasten, kun Johanna sulkee kaihtimen.
- Pane sireeni soimaan ja tule kotiin, hän sanoo vähän kauempana puhelimestaan.
- Saitko tytöt helposti nukkumaan?
- Alva miettii, mahdatko pitää hevosestasi enemmän kuin hänestä.
- Auts, Margot nauraa.
- Kun he ovat lopettaneet puhelun, Margotia puistattaa taas. Kilinä patteria vasten jatkuu hetken ennen kuin vaimenee. Se kuu-

luikin täältä, Margot ajattelee. Siltä yleensä kuulostaa, kun käytävälle ripustetut sangot heilahtelevat toisiaan vasten.

Joku hevosista painaa kyljen seinää vasten niin että natisee.

Margot kääntyy katsomaan taas ovea.

Ihan kuin pitkä ihmishahmo yrittäisi piiloutua varjoihin reuhuoneen viereen.

Hän tajuaa, että hahmon täytyy olla kaappi, jossa säilytetään luutia, lapioita ja lantakaapimia, vaikka se näyttääkin olevan kauempana seinästä kuin yleensä.

Metallikattoa rämysyttävä tuuli saa ikkunat heilumaan haka-sissaan.

Margot lähtee kävelemään pitkin tallin käytävää. Pilttuiden säleiköt vilahtelevat sivuilla, ja hevosten jykevät päät kiiltävät kattolampun valossa.

Hän hillitsee itsensä, jottei soittaisi Johannalle uudestaan ja pyytäisi tätä tarkistamaan, että keittiön ovi on lukossa, lasten kun on hankala saada se kunnolla kiinni.

Ei muuta kuin Catullus kuntoon ja sitten kotiin suihkuun ja lämpimään sänkyyn nukkumaan.

Kattolampun valo vilkkuu ja himmenee.

Hän pysähtyy kuulostelevaan ja vilkaisee pesupaikan ohitse pukuhuoneen suuntaan.

Ensin on aivan hiljaista, ja sitten alkaa kuulua nopeaa tikitystä.

Kuin kerä ohutta hopealankaa kierisi pitkin lattiaa.

Kun Margot kääntyy, ääni vaimenee välittömästi. On mahdotonta sanoa, mistä se oli peräisin.

Hän ottaa tukea pilttuun seinästä ja vilkaisee taas ovele.

Tikitys on alkanut uudestaan ja nyt se lähestyy nopeasti takaa-päin.

Catullus nostaa levottomana päätään samalla hetkellä, kun Margot tuntee kovan iskun ristiselässään. Kaatuessaan hän ehtii juuri ajatella, että hevonen potkaisi häntä.

Maailma katoaa siinä silmänräpäyksessä.

Päässä kohisee.

Margot makaa mahallaan, huulet ja otsa ovat osuneet betonilattiaan. Selässä tuntuu outoa polttelua ja painetta.

Ilmassa leijuu kitkerä haju.

Hän ehtii ymmärtää, että häntä kohti on laukaistu pistooli, ja sitten korvissa alkaa soida. Hevoset ovat peloissaan, ne liikahcelevat pilttuissaan, tömistävät seinää vasten, polkevat maata ja korskahtelevat.

Margot tajuaa että häntä on ammuttu. Verenvuoto on runsasta ja sydän hakkaa aivan liian nopeasti.

– Voi hyvä luoja, voi hyvä luoja...

Hän ajattelee, että nyt täytyy nousta ja mennä kotiin kertomaan tytöille, että hän rakastaa heitä enemmän kuin mitään muuta.

Joku kävelee kohti, ja yhtäkkiä Margot pelkää kuolevansa.

Kuuluu kitisevää ääntä, ja sitten taas kilinää patteria vasten.

Alavartalosta on mennyt tunto, mutta hän tajuaa että joku raahaa häntä jaloista ovelle päin.

Lonkat hankautuvat lattiaan.

Margot yrittää tarrata rehukaukaloon, mutta voimat eivät riitä.

Sanko kaatuu jossain ja vierii pitkin lattiaa.

Takki ja paita hilautuvat ylös.

Hengitys on nopeaa, ja hän tajuaa että luodin on täytynyt osua suoraan selkärankaan. Kipu sykkii eri puolilla kehoa.

Kuin kirveeniskut jotka tuntuvat vain alavartalossa.

Margotia raahataan kuin teuraseläintä, hän kulkee virran mukana kuin kaarnavene, leijuu peltojen yllä kuin ilmalaiva.

Ajatukset alkavat käydä kummallisiksi.

Hän tietää, että nyt ei pidä luovuttaa, on pakko harata vastaan, mutta olo on niin heikko, ettei edes päätä jaksaa kannatella.

Betoni raapii nenän, suun ja leuan verille.

Viimeinen asia, jonka Margot ehtii käsittää ennen kuin menettää tajuntansa, on lattiaan jäävä kiiltävä verivana.

2

Lisa seisoo selin ikkunaan ja lepuuttaa huurteista drinkkilasia pitelevää kättään ikkunalaudalla.

On keskiyö, ja hän on kahden miehen kanssa yksikerroksisessa omakotitalossa Rimbossa Tukholman pohjoispuolella.

Toinen miehistä on viisikymppinen, hänellä on yllään puku ja vaaleansininen kauluspaita, hiukset on leikattu lyhyiksi, ohimot ovat harmaantuneet ja niska vaikuttaa jäykältä. Hän pudottaa tyhjän jääpalamuotin tiskialtaaseen, kaataa kannuun giniä ja perään tonikkia.

Toinen mies on vasta parikymppinen, pitkä ja leveäharteinen. Pää on ajeltu kaljuksi, kämmenet ovat valkoiset ja hän tupakoi liesituulettimen alla.

Lisa sanoo jotakin ja alkaa nauraa käsi suun edessä.

Vanhempi mies poistuu keittiöstä, ja hetken päästä kylpyhuoneeseen syttyy valo. Hänen hahmonsensa erottuu pihalle ohuiden ikkunaverhojen läpi.

Lisa on juuri täyttänyt kaksikymmentäyhdeksän, hänellä on yllään vekkihame ja hopeanharmaa paitapusero, joka kiristää rintojen kohdalta, ja kiiltävä tumma tukka näyttää vasta harjaltulta.

Ylähuulessa on synnynnäisen suulakihalkion jäljiltä valkoinen arpi.

Nuorempi mies pudottaa tupakantumpin oluttölkkiin, menee Lisan luo ja näyttää hänelle jotakin puhelimestaan. Hän tarkkailee Lisan reaktiota hymyillen, kuiskaa jotakin ja pyyhkäisee hiukset Lisan poskelta.

Lisa katsoo miestä, nousee varpailleen ja suutelee häntä nopeasti suulle. Mies vakavoituu, vilkaisee käytävälle ja kumartuu sitten suutelemaan Lisaa kunnolla.

Saga Bauer tarkkailee heitä kameransa näytöltä, ja nyt nuorempi mies työntää käden Lisan hameen alle ja hyväilee häntä sukka-housujen ja alushousujen läpi.

Alueella on lähinnä loma-asuntoja, ja näin yöllä on hiljaista.

Tunti sitten Saga asetti naapurin kottikärryt korkeaa lauta-aitaa vasten ja kiipesi niiden päälle.

Täältä käsin hän on vahtinut taloa, jonka suuret ikkunat antavat sopivasti takapihalle. Keittiön ja olohuoneen valot valaisevat mäntyjen suoria runkoja ja kuivalle nurmikolle pudonneita käpyjä.

Vanhempi mies palaa kylpyhuoneesta ja pysähtyy keittiön ovelle. Lisa ja nuorempi mies lakkaavat suutelemasta ja menevät hänen luokseen.

Saga tukee kameran kauko-objektiivin lauta-aidan yläreunaa vasten saadakseen tarkan kuvan, mutta kolmikko on jo ehtinyt siirtyä eteiseen.

Lisan mies kävi Sagan kanssa samaa vuosikurssia poliisikorkeakoulussa ja sai pian valmistumisensa jälkeen viran Norrmalmin poliisista. Nyt hän epäilee, että vaimo pettää häntä yövuorojen aikana, muttei ole vielä maininnut asiasta vaimolle.

Sen sijaan hän otti yhteyttä etsivätoimistoon, jossa Saga on nykyään töissä. Jo ensimmäisessä tapaamisessa Saga varoitti, että kaikki eivät välttämättä halua tietää totuutta, mutta silti mies halusi pestata Sagan.

Lisa on nyt miesten kanssa pimeän makuuhuoneen ovella. Pihalta käsin on mahdotonta erottaa, mitä he tekevät, mutta heidän varjonsa liikkuvat avoimen oven edessä.

Saga varmistaa, että kameran videotointo on päällä.

Näyttö pysyy pimeänä, kunnes toinen miehistä sytyttää jalkalampun yöpöydän vieressä. Kolmikko on jo ehtinyt riisuutua melkein alasti. Lisa seisoo selin ikkunaan, vetää pikkuhousut alas, astuu niistä pois ja raapii oikeaa pakaraansa.

Sukkahousuista on jäänyt vyötärölle painauma, ja pohkeessa näkyy mustelma.

Makuuhuoneen seinät ovat hunajankeltaiset, ja isossa parivuoteessa on koristeellinen messinkipääty.

Lampun valo heijastuu kehystetystä valokuvasta, joka esittää nyrkkeilijä George Foremania.

Nuorempi mies istahtaa sängynreunalle lampun eteen ja pimentää melkein koko huoneen.

Vanhempi mies käy pitkäkseen ja ottaa yöpöydän ylälaatikosta kondomin. Lisa menee hänen luokseen, asettuu hajareisin hänen säärtensä päälle ja odottaa, kunnes hän on valmis.

Lisa sanoo jotakin, ja mies noukkii keltaisen koristetyynyn lattialta ja asettaa sen takamuksensa alle.

Lisa ryömii ylemmäs ja suutelee miestä rintaan ja suulle. Juuri ennen kuin mies työntyy Sagan sisään, tämän kasvot menevät taas varjoon.

Nuorempi mies istuu edelleen sängynreunalla ja yrittää saada peniksensä kovettumaan sen verran, että voi vetää sen päälle kondomin.

Nopeat yhdyntäliikkeet saavat jalkalampun varjostimen kullaväriset hapsut heilumaan.

Saga odottaa, että Lisan kasvot tulisivat näkyviin.

Jos kasvoja ei näy selvästi videolla juuri yhdyntän aikana, Lisa voi aina kiistää uskottomuutensa. Hän voi sanoa katuvansa sitä, että suuteli vierasta miestä, ja väittää lähteneensä talosta juuri silloin, kun toinen nainen tuli sisään.

Kiistäjä toimii aina paljolti valehtelijan tapaan.

Naapuritalossa Sagan takana syttyy valo.

Lisa pysähtyy, laskee käden nuoremman miehen selälle ja sanoo jotakin. Mies ottaa öljypullon toiselta yöpöydältä.

Lisa istuu edelleen hajareisin vanhemman miehen päällä ja kumartuu eteenpäin, kun nuorempi mies asettuu polvilleen hänen taakseen.

Lisan reidet värähtävät kivusta, kun mies työntyy hänen peräaukkoonsa. Kaikki kolme ovat hetken täysin liikkumatta, ja sitten miehet alkavat liikuttaa penistään varovasti edestakaisin.

Valo ei edelleenkään tahdo riittää.

Saga kuulee askelia nurmikolta, vilkaisee olkansa yli ja arvaa että siellä on naapuri, joka on huomannut hänet.

– Tämä on yksityisaluetta, mies sanoo. – Et voi...

– Poliisiasia, Saga keskeyttää ja katsoo miestä. – Pysy kauempana.

Miehellä on valkoiset viikset ja metsästysliivi, ja hän lähestyy Sagaa kirein ilmein.

– Näytätkö virkamerkin, hän sanoo.

– Ihan kohta, Saga vastaa ja katsoo taas kameraan.

Naapuritalon valaistus ei yllä sängyllä olevaan kolmikkoon, se luo vain varjon pölyiseen ikkunalasiin. Välillä nuoren miehen profiili tulee näkyviin, nenä ja jännittynyt suu. Märkä ruumiinosa pilkahtaa valossa, samoin keinuvat pakarat, taipunut niska ja pingottuneet reisilihakset.

– Soitan poliisille, naapuri varoittaa.

Joku kolmikosta tönäisee vahingossa yöpöytää niin, että jalkalamppu kaatuu nojatuolia vasten.

Yhtäkkiä Lisan kasvot ovat täydessä valaistuksessa. Suu on auki ja posket punoittavat. Hän sanoo jotakin ja sulkee silmänsä, valkoiset rinnat hyllyvät ja hiukset heiluvat.

Saga kuvaa vielä hetken, napsauttaa sitten virran pois, panee linssisuojauspaikalleen ja hyppää pois kottikärryjen päältä. Naapuri vetäytyy kauemmas puhelin korvallaan. Saga vilauttaa vanhentunutta Säpo-virkamerkkiään juuri kun hälytyskeskuksessa vastataan.

Saga lähtee kävelemään naapurin nurmikon poikki, kiipeää aidan yli ja jatkaa kohti järvenrantaa. Moottoripyörä odottaa pysäköintialueella jäteastioiden vieressä.

Hän pakkaa kameran reppuun, soittaa pomolle ja jää katselemaan laakeita kallioita ja tummaa vettä.

– Henry Kent, pomo vastaa.

– Anteeksi kun soitan näin myöhään, Saga sanoo. – Mutta halusit että raportoin heti...

– Niinhän meillä toimitaan, pomo keskeyttää.

– Joo, nyt olen valmis ja sain kaiken videolle.

– Hyvä.

Sagan vaalea tukka on pitkällä poninhännällä, ja tummista silmäanalusista ja otsan syvästä pystysuorasta uurteesta huolimatta hän on edelleen hätkähdyttävän kaunis.

– Sitä vain että... Voinko viedä kameran toimistolle vastaamulla, kun on jo näin myöhä?

– Kamera on vietävä sinne heti, pomo vastaa.

– Mutta kun pitää nousta aikaisin ja...

– Mitä kohtaa et käsittänyt? pomo keskeyttää korottaen jo ääntään.

– Sitä minä vain, että...

Saga vaikenee tajutessaan, että pomo on jo katkaissut puhe-
lun. Hän työntää huokaisten puhelimen taskuun, vetää vetoketjun kiinni, panee kypärän päähän ja kiipeää moottoripyöränsä selkään. Hitaasti hän ajaa pois pysäköintialueelta ja jatkaa sitten tielle, jota loma-asunnot reunustavat molemmin puolin.

Pitkän sairausloman jälkeen Saga ei halunnut palata työhönsä Säpoon vaan tiedusteli paikkaa keskusrikospoliisista. Henkilöstöpäällikön mukaan vapaita virkoja ei ollut tarjolla, mutta keskusrikospoliisi olisi toki kiinnostunut hänen osaamisestaan, joten asiasta keskusteltaisiin johdon kanssa.

Kävi ilmi, että vaikka Saga tuntee olevansa taas täysin valmis poliisityöhön, hänen on ensin saatava lupa kriisi- ja trauma-keskuksen psykologilta.

Sitä odotellessaan hän jatkaa työskentelyä Kent Detektivbyrå AB:ssä, tutkii uskottomuustapauksia ja tekee taustaselvityksiä. Lähes kaiken liikenevän vapaa-ajan hän käyttää kahden Down-lapsen tukihenkilönä toimimiseen.

Saga asuu yksin, mutta hänellä on seksisuhde nukutuslääkärin kanssa, joka kolmisen vuotta sitten hoiti hänen siskopuoltaan Huddingen Karoliinisessa sairaalassa.

Kello on puoli neljä aamulla, kun hän pysähtyy etsivätoimiston edessä Norra Stationsgatanilla, näppäilee ovikoodin, nousee hissillä kolmanteen kerrokseen, avaa oven ja kytkee hälytyksen pois päältä.

Vanhasta tottumuksesta Saga tarkistaa postin oven vieressä olevasta muovikaukalosta ja löytää sieltä teipatun pahvilaatikon, jossa on hänen nimensä. Hän vie paketin työpisteelleen, laskee sen pöydälle ja käy istumaan. Kirjaututtuaan tietokoneelle hän ottaa kamerasta muistikortin, työntää sen kortinlukijaan, tallentaa videon ja arkistoi sen.

Häntä väsyttää, ja katse hakeutuu ikkunasta Norrtullin öiseen liikenteeseen, sen teille, silloille ja tunnelien valoiisiin suuaukkoihin.

Tietokoneen kovalevyn surina saa Sagan havahtumaan, ja hän nousee, vie kameran kassakaappiin ja palaa taas työpisteelleen.

Unenpuute kirvelee silmiä, kun hän repii ruskean pakkausteipin irti, avaa pahvilaatikon, tarkastelee sitä lampun valossa, työntää käden sen sisään ja vetää ulos paperitollon, joka näyttää lapsen piirustukselta.

Hän avaa rutistetun piirustuksen. Sen sisällä on mytty pitsireunaista pellavakangasta.

Hän ottaa kynän ja avaa sen avulla ohuen kankaan, jonka sisältä paljastuu harmaa esine.

Se on tinasta tehty figuriini, korkeudeltaan noin kaksi senttiä.

Valo saa harmaan metallin välkkymään.

Hän kääntää lamppua nähdäkseen paremmin tinahahmon, joka esittää parrakasta miestä kapeaharteisessa päällystakissa.

Hämähäkki väijyy verkossaan. Pakoon et pääse.

Kolme vuotta sitten Saga Bauer sai uhkaavan postikortin, jossa kerrottiin yhdeksästä valkoisesta ammuksesta. Yksi niistä oli varattu komisario Joonalle, ja vain Saga voisi pelastaa Joonan.

Nyt Kapellskäristä löytyy puuhun sidottu säkki ja siirtä syöpynyt ruumis – sekä valkoinen patruunan hylsy. Murhaaja on aloittanut poliisin kanssa demonisen arvoitusleikkinsä, jossa hän on aina askelen edellä. Joonan ja Saga etsivät epätoivoisesti ratkaisua, mutta takertuvatko hekin vain entistä tiukemmin Hämähäkin verkkoon?

HÄMÄHÄKKI on yhdeksäs viihdyttävän karmaiseva dekkari kansainväliseksi ilmiöksi nousseessa Joonan Linna -sarjassa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4335-1

Kannen kuva: Love Lannér